

Arrest

nr. 218 138 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient bij brief van 28 oktober 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 18 juni 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Bij brief van 9 juli 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook deze aanvraag onontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar en vasthouding met het oog op verwijdering. Op 10 december 2012 wordt beslist om de verzoekende partij vrij te laten.

1.4. Op 3 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [E.M.]

Voornaam: [H.]

Geboortedatum: [1975]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 03/11/2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Damme/Knokke-Heist op 02/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

■ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.007624/2018 van de politie zone van Damme/Knokke-Heist)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 02/11/2018 door de politiezone van Damme/Knokke-Heist en verklaart een partner en een kind in België te hebben. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische partner heeft en dat ze binnenkort gaat trouwen. Haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betreffende haar kind, hij is niet aan

te treffen in het Rijksregister en verblijft als zij illegaal in het Rijk. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 11/10/2012.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.007624/2018 van de politie zone van Damme/Knokke-Heist)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

[...]

[...] Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij illegaal in het land zou verblijven en neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

[...] Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zo is verzoekende partij bijvoorbeeld bevallen in België op 27 december 2016. De vader van haar kind is een Belgische onderdaan, maar heeft het kind nog niet erkend omdat hij nog steeds getrouwd is.

Uiteraard heeft het kind recht op privé- en familieleven, ook al werd hij (nog) niet officieel erkend door zijn vader.

Bovendien verblijft verzoekende partij reeds meer dan 6 jaar in België, is zij er volledig geïntegreerd, bouwde zij hier een leven op en heeft geen enkele band met haar land van herkomst.

Maar er is meer. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde omdat zij betrapd zou zijn op winkeldiefstal.

Verzoekende partij werd nooit veroordeeld voor enig crimineel feit. Het betreft immers een groot misverstand en er kan helemaal geen sprake zijn van diefstal. Verzoekende partij was aan het winkelen in de winkel waar zij al jaren komt. Zij had enkele boodschappen genomen en besefte dat zij een karretje nodig had. Op dat ogenblik is zij met haar boodschappen tot aan de deuren gewandeld waar de karretjes stonden en werd zij tegengehouden door een veiligheidsagent. Verzoekende partij heeft aldus nooit de intentie gehad om te stelen! Verwerende partij houdt hier helemaal geen rekening mee, speelt voor rechter, veroordeelt verzoekende partij reeds en stelt zondermeer dat zij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Dit is niet ernstig.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.”

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De Raad benadrukt dan ook dat de bescherming die een vreemdeling kan ontlennen aan het verbod op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees

voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verzoekende partij dient op zich te worden gevolgd in haar betoog dat het bestuur er reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten over moet waken dat de tenuitvoerlegging hiervan de betrokken vreemdeling niet zal blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij geen redenen zag die erop wijzen dat de verzoekende partij als gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou worden onderworpen aan behandelingen in strijd met voormeld verdragsartikel. De verwerende partij stelde vast dat de verzoekende partij aangaf geen medische problemen te hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet argument aanbrengt om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land waarvan zij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar zij stelt afkomstig te zijn, zijnde Marokko. In dit verband blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook niet dat de verzoekende partij ten aanzien van de Belgische autoriteiten op enig ogenblik heeft aangegeven dat zij een ernstige en reële vrees op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zou hebben bij terugkeer naar Marokko. Zij brengt geen begin van bewijs ter zake naar voor, zodat ook niet blijkt dat enig verder onderzoek hieromtrent door het bestuur noodzakelijk was.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij niet weet naar welk land zij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de bestreden beslissing een vrijwillige terugkeer inhoudt en dat er geenszins sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven. Er blijkt alvast niet dat er, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, een beletsel is opdat de verzoekende partij vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing, nu in ieder geval niet blijkt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko. De bestreden beslissing legt de verzoekende partij verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land. Nu de verzoekende partij niet concreet uiteenzet op welke wijze artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden indien zij vrijwillig terugkeert naar haar land van herkomst, Marokko, maakt zij geen schending van deze bepaling aannemelijk.

In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing alsnog zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering toont de verzoekende partij niet aan dat zij naar een ander land zal worden gerepatriëerd dan het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarvan zij afkomstig is, zijnde Marokko, en de gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent te zien. Het betoog over de onduidelijkheid van het land waarnaar de verzoekende partij zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, is theoretisch.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er blijkt uit lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de voormelde richtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een

verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partij is van mening dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. Meer concreet wijst zij erop dat zij op 27 december 2016 is bevallen. Zij stelt dat de vader van dit kind een Belgische onderdaan is, maar deze het kind nog niet heeft erkend omdat hij nog getrouwd is. Zij stelt dat haar kind recht heeft op een privé- en familieleven, ook al werd het nog niet officieel erkend door de vader. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij reeds meer dan 6 jaar in België verblijft, dat zij volledig is geïntegreerd en dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst.

De Raad merkt op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een Belgische partner heeft met wie ze zou gaan trouwen en dat zij een kind heeft in België.

De verzoekende partij geeft met haar betoog aan dat geen of onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat haar kind een Belgische vader heeft en met het recht van haar kind op een privé- en familieleven met de vader.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole zoals dit voorhanden is in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 november 2018 door de politie van Damme/Knokke werd gehoord, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Hierbij was zij vergezeld van haar "*vriend en toekomstige man*". In het verslag staat vermeld dat deze laatste gescheiden is. De verzoekende partij zelf legt ook geen begin van bewijs voor dat haar beweerde partner nog getrouwd is. Zelfs indien alsnog moet worden aangenomen dat haar beweerde partner nog getrouwd is, moet bovendien worden opgemerkt dat de Belgische wetgeving zich niet verzet tegen de erkenning van een kind door een man die nog is getrouwd met een andere vrouw dan de moeder van het kind. De Raad ziet dan ook niet in dat er sinds de geboorte van het kind op 27 december 2016 enige hinderpaal was voor de beweerde partner om het kind te erkennen. De verzoekende partij toont in het geheel niet aan dat haar kind niet reeds kon worden erkend of dat er een legitieme reden is waarom er nog geen procedure is opgestart.

Op geen enkele wijze blijkt dat de beweerde partner de vader is van het kind van de verzoekende partij, of dat deze zelfs maar een intentie heeft om het kind te erkennen, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de verweerder partij bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat haar kind een Belgische vader zou hebben. Nu niet blijkt dat de beweerde partner de vader is van het kind kan ook niet worden aangenomen dat het recht op gezinsleven van dit kind met de beweerde partner wordt miskend, of zulks ten onrechte buiten beschouwing is gebleven, te meer ook waar op geen enkele wijze blijkt dat er sprake is van nauwe banden tussen het kind en de beweerde partner.

De verzoekende partij betwist verder het motief in de bestreden beslissing niet dat haar kind, net als zij, illegaal in het Rijk verblijft. De verweerder partij is van oordeel dat het kind samen met de verzoekende partij België dient te verlaten. Zij heeft dus rekening gehouden met de evidentie dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van zeer jonge kinderen om niet te worden gescheiden van de zorgende ouder(s) en dat dit impliceert dat wanneer deze ouder(s) in België niet tot een verblijf is (zijn) toegelaten of gemachtigd en het Rijk dient (dienen) te verlaten, zij zich hierbij dient (dienen) te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen of die er alsnog op kunnen wijzen dat het hoger belang van het kind zich verzet tegen een terugkeer samen met de verzoekende partij als enige gekende en zorgende ouder naar Marokko.

De verzoekende partij overtuigt ook niet dat er in haren hoofde dan concrete omstandigheden spelen die maken dat zij niet in redelijkheid het gezinsleven met haar kind kan verderzetten in haar herkomstland, Marokko. Zelfs al wordt aangenomen dat de verzoekende partij reeds enkele jaren illegaal in België verblijft, maakt dit nog niet dat er dan noemenswaardige hinderpalen spelen die een terugkeer in de weg staan. Een blote bewering geen banden meer te hebben met Marokko, terwijl niet blijkt dat de verzoekende partij in een ander land dan Marokko is geboren en getogen, kan in dit verband ook niet overtuigen en wijst nog niet op concrete en onoverkomelijke hinderpalen die een terugkeer in de weg kunnen staan en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vervolgens vast dat niet blijkt dat de voorgehouden relatie tussen de verzoekende partij en een Belgische onderdaan als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke een begin van bewijs voor te leggen van deze voorgehouden relatie, laat staan van het stabiel en duurzaam karakter ervan. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, laten de voorliggende stukken ook niet toe vast te stellen dat de beweerde partner dan de vader is van haar kind. De verzoekende partij geeft verder zelf aan dat haar partner nog steeds is gehuwd. Nergens liggen ook stukken voor dat de verzoekende partij 'binnenkort' zou gaan trouwen. In wezen geeft de verzoekende partij in haar middel ook niet aan dat deze relatie dan onvoldoende in rekening is gebracht. Evenmin beroept zij zich op een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven met haar beweerde partner. De bestreden beslissing merkt in dit verband ten overvloede ook correct op dat zowel de verzoekende partij als haar partner wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. In deze omstandigheden kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op gezinsleven. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij reeds meer dan 6 jaar in België verblijft en tijdens deze periode volledig is geïntegreerd, wordt opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze inhoudt dat ook rekening dient te worden gehouden met het privéleven.

De verzoekende partij betwist ten slotte de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij niet aangaaf gezondheidsproblemen te hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze wetsbepaling kan, gelet op de voorgaande bespreking, niet worden vastgesteld.

2.2.3. De verzoekende partij geeft verder aan te betwisten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Zij wijst erop dat zij nooit werd veroordeeld voor enig crimineel feit en stelt dat de 'winkel-diefstal' een groot misverstand was. Zij betoogt dat zij, na reeds enkele producten uit de rekken te hebben genomen, beseftte dat zij een winkelkar nodig zou hebben, waardoor zij terugkeerde naar de ingang van de winkel om daar een winkelkar te pakken. Aldaar werd zij tegengehouden door een veiligheidsagent. Zij wijst erop dat zij nooit de intentie had om te stelen en dat de verwerende partij ten onrechte voor rechter speelt en haar reeds veroordeelt.

De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op twee onderscheiden gronden. Enerzijds wordt haar bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Anderzijds krijgt zij een bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij betwist dit eerste motief niet, zodat dit in ieder geval overeind blijkt en dit ongeacht de gegrondheid van haar kritiek op het motief dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Een voldoende belang bij deze kritiek op een overtollig motief in de bestreden beslissing blijkt dan ook niet.

Ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, is gesteund op een tweeledige motivering. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° én 3° van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt geoordeeld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omwille van een risico op onderduiken, waar de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Hierbij wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11 oktober 2012. Anderzijds wordt niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omwille van het gevaar voor de openbare orde. De Raad stelt vast dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij dit motief gesteund op het risico op onderduiken niet betwist. In zoverre de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ook haar grondslag vindt in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, en de vaststelling dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, dringt de vaststelling zich op dat dit een bijkomend, overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft. Ook hier blijkt dus niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar kritiek op dit motief. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de versie van de feiten, zoals weergegeven door de verzoekende partij, geen ondersteuning vindt in het administratief dossier, noch legt de verzoekende partij hiervan enig begin van bewijs neer. Tevens kan erop worden gewezen dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.4. In het licht van hetgeen voorafgaat, laat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve evenmin.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS